Градски архив
№ 100

Да си видиш първолюбе
Зал' се жени или чекат.

Марко и Магдалина (7)

Марко проси дели Магдалина
Китка праща, она шега бие
пръстен праща тъго в'очи фчрли
па запрати ясно огледаш
Магдалини се въра жвашло
Искачи се на високи чардак
та погледна по широко поле
све е поле звъзди огрьли
а срьд звъзди ясен мъсец грье.
Па си слъзи от високи чардак
и на майка по тъ говори
тако м' бога моя стара мале
що е поле с'звъзди обстанато
срьд звъзди мъ ясен мъсец грье.
— А майка и потъ говори:
Магдалино гиздава дъвойко,
що е поле с'звъзди обстанато
това си се Китани сватове;
а що мина в'срьди ясен мъсец
това сие Марко младоженче.
— Жена и потъ говори:
то богати моя стара мале,
че ти легнем мале на дворове
Че ти легнем мале да ти умрем
Осучи ми до двъ чълти свъщи
и ма покрий до два ми покрова
и улъзи у мала Здравилка
та отсини тоа чълто цвъкве
та на търкай мое [illegible] лице
Да мислице мъртовечко стане,
Кога войдят Китани сватове
ти ми Зайей с'мъртовечки гласи
Да улюхне кой за мене пита.
послушала война стара майка
Осукала до двъ чълти свъщи,
прикрила и с'два бъли покрива
улъзия майка у градила
та набрала това чълто цвъка
та наназа войно бъло лице,
та мислице мъртовечко стаия.
Ка войдоха Китани сватове,
Ни за кръщени ни за венчани
скарали се за двъ малки моми
по старо по мала та иска
по мало по стара-та иче.
Погарда ги село — селянетъ
Погарда ги и не погоди ги;
погарда ги нихна стара майка,
погарда ги и не погоди ги,
А цар-о ву потъ говори:
Мори, Маро, Маро Цръноока
Кой що иска, него нека земе
Яче Земем Мара Црнооока
А Мара си шега подбивала:
седъла съм седемдесет лъта,
Правила — съм седемдесет дари
Па те нечем цар-о коставине
А цар-о си шега подбива:
Седъла си седемдесет лъта
Че да седиш още седем дена,
Сега теток, Маро, та до петок
Че ти войдат Китани Сватове
Со сих иде и цар Костадине
На мене чат перя лъгомати (краси)
На тебе чат въци цъвтомати (цръста)
А Мара си на майка говори:
Мори Маде мори стара майко
Извавиме на високи чардаци
Постели ли, мале, на широко
Турни Зглавье, мале на високо,
Па ме покри со бъло платно
Запали ми до двъ чълти свъщи
Жално плачи, и по жално реди:
Сноци Мара Грива Замръкнала
Отсутра е мрътва осъмнала.
Не вела и майка на чардаци
Послела Ву майка на широко
Турила Ву Зглавье на високо
Прикрила и со бъло платно
Палила Ву до двъ чълти свъщи
Жално плаче и по жално реди:
Сноци Мара Грива Замръкнала
Отсутра е мрътва осъмнала.
Те войдоа Китани сватове
И с'них иде цару Костадине.
Цар Костадин майка Ву говори